

Mẹ và tôi làm lại cuộc đời sau đêm bố say

Một đêm say, bố về nhà to tiếng với mẹ, đập vỡ đèn bàn; mẹ cố can ngăn và bị bố xô ngã xuống sàn.

Tôi 24 tuổi, làm kế toán cho một công ty tư nhân, công việc ổn định, thu nhập đủ để lo cho gia đình. Tôi từng có một gia đình ấm áp, tràn ngập tiếng cười. Bố là thợ sửa xe giỏi, mẹ ở nhà nội trợ. Hai năm trước, mọi thứ bắt đầu thay đổi. Bố tôi, từ một người cẩn thận và mực thước, dần sa vào rượu chè. Nguyên nhân cũng chẳng có gì lớn lao: bố kết giao với một nhóm bạn mới, những người thường xuyên tụ tập nhậu nhẹt. Ban đầu, mẹ tôi chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng mỗi khi bố về muộn. Dần dần, những cuộc nhậu trở nên thường xuyên hơn, kéo dài hơn, bố bắt đầu về nhà trong trạng thái say xỉn. Từ những cơn say, gia đình tôi dần chìm trong những cuộc cãi vã. Mỗi lần say, bố không còn là chính mình. Ông lớn tiếng, đập phá đồ đạc, khiến không khí gia đình trở nên căng thẳng.

Có những đêm, tôi nằm trên giường, nghe tiếng cãi nhau vang vọng từ phòng khách mà lòng đau nhói. Tôi muốn chạy ra nói điều gì đó nhưng lại sợ làm mọi thứ tồi tệ hơn. Có một lần, bố trở về trong cơn say nặng, bước vào nhà với đôi chân loạng choạng. Ông đẩy ngã cái bàn nhỏ trong phòng khách, làm vỡ chiếc bình hoa mẹ rất quý. Mẹ ngồi lặng lẽ nhặt từng mảnh vỡ, còn tôi cố gắng dọn dẹp mọi thứ trong im lặng. Nhưng bố lại hiểu lầm, nghĩ chúng tôi trách móc ông, thế là mọi chuyện càng trở nên tệ hơn. Tôi từng nhiều lần khuyên nhủ bố, hy vọng ông sẽ tỉnh ngộ, nhưng những lời nói của tôi như gió thoảng qua tai. Tôi cố gắng nhắc bố về những kỷ niệm đẹp, những ngày gia đình còn hạnh phúc, nhưng ông chẳng mảy may để ý. Lâu dần, tôi cũng không còn đủ sức để nói thêm. Công việc của tôi đã đủ mệt mỏi, về đến nhà chỉ muốn được yên bình.

Thời gian trôi qua, tình hình ngày càng tệ. Mẹ tôi, từ một người phụ nữ lạc quan, dần trở nên trầm lặng. Bà hay ốm hơn, sức khỏe cũng sa sút. Một lần, mẹ bị sốt cao cả tuần nhưng bố không hề để ý. Tôi phải lo liệu tất cả, từ việc đưa mẹ đi khám, mua thuốc, đến chăm sóc từng bữa ăn. Trong khi đó, bố vẫn chẳng quan tâm gì, chỉ hỏi vài câu.

Đỉnh điểm là một đêm mưa lớn. Hôm ấy, bố trở về trong cơn say khướt. Ông bước vào nhà, bắt đầu to tiếng với mẹ vì những chuyện vụn vặt. Lờ qua tiếng lại, ông đập vỡ cả chiếc đèn bàn. Khi mẹ cố gắng can ngăn, ông xô bà ngã xuống sàn. Tôi chạy ra đỡ mẹ dậy, lòng đầy đau đớn và tức giận, nhưng chỉ có thể lặng im.

Sau đêm đó, mẹ tôi quyết định ly hôn, không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi hiểu, dù đau lòng nhưng đó là điều tốt nhất cho cả hai mẹ con. Bố không phản đối, cũng chẳng nói gì, chỉ im lặng nhìn chúng tôi dọn đi. Sau khi ly hôn, tôi và mẹ thuê một căn phòng nhỏ trong thành phố, mẹ đi làm thêm. Cuộc sống dần trở lại quỹ đạo nhưng lòng tôi vẫn nặng trĩu. Tôi nhớ bố nhưng cũng giận ông vì đã không biết trân trọng gia đình.

Có những đêm tôi nằm suy nghĩ, tự hỏi liệu ông có hối hận hay không? Liệu tôi có thể tha thứ cho ông được không? Dù thế nào, tôi biết mình phải tiếp tục sống, phải mạnh mẽ vì mẹ. Tôi lao vào công việc, cố gắng làm mọi thứ để không phụ lòng mẹ. Nhưng trong thâm tâm, tôi vẫn mong một ngày nào đó, bố sẽ thay đổi và gia đình tôi lại được đoàn tụ như xưa. Đây là lúc tôi bắt đầu một cuộc sống mới có lẽ là bình yên hơn.

Quỳnh Hoa